

ת"פ 35934/08/13 - מדינת ישראל נגד שלום פבזנר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 35934-08-13

בפני כב' השופט אליהו ביתן

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

שלום פבזנר

הנאשם:

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד אבי ביטון

הנאשם ובאת-כוחו, עו"ד טל גבאי

גזר דין

כללי

1. הנאשם הודה, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו, שאלה עיקריהן:

בעת הרלוונטית לכתב האישום, בין השנים 1997 - 2001, שימש הנאשם כמשגיח כשרות והתגורר בשכונת בתקופה זו הוא ביצע עבירות מין בארבעה קטינים שהתגוררו בשכונת אליו, כשהוא מנצל את היכרותו עמם, את תפקידו ועיסוקיו, לביצוע מעשיו.

בשנת 2001, שניים מהקטינים התלוננו נגד הנאשם (המתלוננים באישומים 3 ו-4) ונפתחה נגדו חקירה פלילית, במסגרתה הוא נעצר. מספר ימים לאחר שחרורו מהמעצר ל"מעצר בית" ובניגוד להוראת בית המשפט, הוא נמלט מהארץ, לארה"ב. בשנת 2009 הגיע הנאשם לביקור בארץ, פעמיים, למשך ימים ספורים, ובחודש ... 2013 הוא הגיע לארץ לביקור ונעצר בעקבות תלונות נוספות שהוגשו נגדו (אישומים 1 ו-2).

אישום ראשון

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשנת 1997 או בסמוך לכך, הגיע ש.ש., קטין יליד 1989 שבאותה עת היה כבן 8 שנים (להלן: "המתלונן 1"), לבית הנאשם, בהוראת אביו, על מנת לקחת תפוזים אותם חילק הנאשם. במעמד הזה, הנאשם ביקש ממנו לשמור סוד, שאל אותו איזה ממתקים הוא אוהב ונתן לו ארטיק. באותו מעמד, נגע הנאשם באיבר מינו של המתלונן 1 בתנועת תפיסה וצביטה, מספר פעמים, מעל בגדיו, וזאת לצורך סיפוק או גירוי מיניים. בהמשך, נידבר הנאשם עם המתלונן 1, שהוא יגיע שוב לביתו ב "הפסקת עשר" ביום הלימודים. ימים ספורים לאחר מכן, הגיע המתלונן 1 מבית הספר לבית הנאשם בזמן הפסקת עשר.

עמוד 1

הנאשם הוביל את המתלונן 1 למקלט במורד המדרגות וסגר את הדלת באמצעות קרשים, על מנת למנוע את פתיחתה. במקלט, הצמיד הנאשם מספר כסאות זה לזה והורה למתלונן 1 להוריד את מכנסיו ותחתוניו ולשכב על גבו על הכיסאות. המתלונן 1 עשה כן, והנאשם נגע באיבר מינו של המתלונן 1 לצורך סיפוק או גירוי מיניים. בתום האירוע, נתן הנאשם 10 שקלים למתלונן 1 ומסר לו את מספר הטלפון שלו על מנת שיצור עמו קשר לתיאום מפגשים נוספים ביניהם. המתלונן 1 חזר לבית הספר, ובהמשך, רכש באמצעות הכסף שקיבל מהנאשם ממתקים שונים.

בין השנים 1997 - 2000, במהלך תקופה של שנה עד שנתיים, במספר רב של פעמים, הנאשם נפגש עם המתלונן 1 לאחר תיאום טלפוני ביניהם, במקלט ביתו, כפי שתואר לעיל, ושם הוא הכניס את איבר מינו של המתלונן 1 לפיו ומצץ אותו, וזאת לצורך סיפוק או גירוי מיניים. בחלק מהפעמים, גם הנאשם הוריד את בגדיו, ובמספר הזדמנויות הנאשם אמר למתלונן 1 "עכשיו אני אזיין אותך", או מילים דומות לאלה. בתום המפגש, נהג הנאשם לתת למתלונן 1 מספר שקלים.

במהלך השנים 1997-2000, בכשתיים - שלוש הזדמנויות, המתלונן 1 הגיע לבית הנאשם והנאשם הכניס לחדר השינה וסגר את דלת החדר באמצעות מגירת ארון, על מנת למנוע את פתיחתה. המתלונן 1 פשט את בגדיו במקלחת שבחדר ושכב על המיטה, והנאשם הפשיל את מכנסיו עד לנעליו והוריד את חולצתו, ונגע, ליטף וחיך את איבר מינו בגופו של המתלונן 1, לשם גירוי וסיפוק מיניים.

במהלך השנים 1997-2000, במועדים שאינם ידועים למאשימה, פגש הנאשם במתלונן 1 בבריכת השחייה שבשכונת מגוריהם. בעודם במים, נגע הנאשם באיבר מינו של המתלונן 1, לשם גירוי וסיפוק מיניים.

במהלך השנים 1997 - 2000, לפחות בהזדמנות אחת, הנאשם פגש במתלונן 1 במקווה השכונתי, ובעודם טובלים במקווה הנאשם נגע ב וליטף את איבר מינו של המתלונן 1, לשם גירוי או סיפוק מיניים. וכל אימת שאחרים הגיעו למקום לטבול, הנאשם חדל ממעשיו.

במהלך השנים 1997 - 2000, במועד שאינו ידוע למאשימה, בבית הכנסת בשכונה, הנאשם ישב בכסא והמתלונן 1 עמד מאחוריו. הנאשם שלח את ידו לאחור דרך המרווח הקיים בכיסא ונגע באיבר מינו של המתלונן 1 מעל בגדיו, לשם גירוי וסיפוק מיניים.

במעשיו המתוארים, ביצע הנאשם במתלונן 1, במספר רב של הזדמנויות, מעשים מגונים לשם גירוי וסיפוק מיניים, בהיות המתלונן 1 מתחת לגיל 14.

אישום שני

בשנת 1999 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, פנה הנאשם לקטין ח.מ., יליד 1985 שבאותה עת היה צעיר מגיל 14 (להלן: "המתלונן 2") והציע לו לעבוד איתו. המתלונן 2 הסכים והלך עם הנאשם לרכבו. הנאשם נסע עם המתלונן 2 לאולם אירועים בו שימש כמשגיח כשרות, והזמינו לאכול. לאחר מכן החזיר הנאשם את המתלונן 2 לביתו. בתקופה שלאחר מכן, נסע המתלונן 2 עם הנאשם לאולם האירועים מספר פעמים. בתקופה הנ"ל, בהזדמנות מסוימת, בעת שהנאשם חזר עם המתלונן 2 מאולם האירועים, הוא הוליך את המתלונן 2 לעבר המקלט בביתו. בהיותם במקלט, הוא ביצע במתלונן 2 מעשה מגונה, שלא

עמוד 2

בהסכמתו החופשית, בכך שבעודו יושב על ספסל והמתלונן 2 עומד, הוא פתח את רוכסן מכנסיו של המתלונן 2, הוציא את איבר מינו של המתלונן 2 ונגע בו, וזאת לצורך גירוי או סיפוק מיניים. המתלונן 2, שנבהל ממעשי הנאשם, הפסיק להתראות עמו ונמנע מכל קשר אתו.

במעשיו המתוארים, ביצע הנאשם במתלונן 2 מעשה מגונה לשם גירוי או סיפוק מיניים, בהיות המתלונן 2 מתחת לגיל 14.

אישום שלישי

בשנת 2001, עובר ליום 06.06.01, פנה הנאשם אל א.ל., קטין יליד 1989, שבאותה עת היה כבן 12 (להלן: "המתלונן 3") והציע לו לבוא לביתו. בהתאם לסיכום עם הנאשם, ימים ספורים לאחר מכן הגיע המתלונן 3 לבית הנאשם. במעמד זה, בסלון ביתו, ביצע הנאשם מעשה מגונה במתלונן 3, שלא בהסכמתו החופשית, בכך שליטף אותו באזור כתפיו ונגע באיבר מינו מעל בגדיו. והמתלונן 3 אמר לנאשם לא לגעת בו והזיז את ידו.

סמוך לאחר האירוע המתואר, הגיע המתלונן 3 פעם נוספת לביתו של הנאשם. במעמד זה, בחדר השינה, ביצע הנאשם מעשה מגונה במתלונן 3, שלא בהסכמתו החופשית, בכך שנגע מספר נגיעות באיבר מינו מעל בגדיו וניסה להכניס את ידו מתחת לבגדיו.

באחת ההזדמנויות, בעת שהמתלונן 3 היה בבית הנאשם, הנאשם סיפר לו אודות תוכנם של סרטים ארוטיים וביקש להראות לו סרטים ארוטיים במחשב שבביתו. והמתלונן 3 סירב לכך.

לאחר כל אחד מהאירועים המתוארים, נתן הנאשם למתלונן 3 מספר שקלים, ובאחת הפעמים נתן לו ארטיק. בנוסף, אמר הנאשם למתלונן 3 לא לספר לאיש על מעשיו.

במעשיו המתוארים, ביצע הנאשם במתלונן 3 מעשים מגונים לשם סיפוקו וגירוי המיניים, בהיות המתלונן 3 מתחת לגיל 14.

אישום רביעי

במהלך שנת 2000 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע למאשימה, שהה א.א., יליד 1988 שבאותה עת היה כבן 12 (להלן: "המתלונן 4") יחד עם חברו בבית הכנסת. הנאשם הבחין בהם והציע להם להצטרף אליו לנסיעה והשניים נענו להזמנתו. לאחר מכן, הנאשם המשיך בקשר עם המתלונן 4 והזמין אותו לנסיעות עמו. במהלך הקשר, נודע לנאשם כי המתלונן 4 גדל ללא אב והוא פנה לאמו על מנת לקבל רשות לקחת אותו עמו לבית הכנסת ולברכה ואמו של המתלונן 4 אישרה זאת. לאחר מכן, בהזדמנויות שונות, הנאשם הזמין את המתלונן 4 לנסיעות עמו ולתפילות בבית הכנסת.

במהלך התקופה האמורה, בין חודש ספטמבר 2000 ועד לחודש פברואר 2001 או בסמוך לכך, היה הנאשם מזמין את המתלונן 4 לבוא אתו למפעל בו עבד, ושם, הוא היה נכנס אתו לחדר בקומה השנייה, נוגע באיבר מינו של המתלונן 4 מעל בגדיו, לצורך סיפוק או גירוי מיניים ולאחר מכן הוא היה מסיע אותו חזרה לביתו.

במהלך התקופה האמורה, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, בימי שישי, פגש הנאשם את המתלונן 4 בבריכה בקריית מלאכי. בהזדמנויות האלה, בעת שהנאשם והמתלונן 4 שהו בתוך הבריכה, היה הנאשם מושיב את המתלונן 4 על ברכיו ומלטף אותו בחלקי גופו השונים ובכללם גבו, רגליו, ישבנו ואיבר מינו, וזאת לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

בהזדמנויות שונות במהלך התקופה האמורה, בבריכה, הורה הנאשם למתלונן 4 להגיע למקלחות. המתלונן 4 עשה כן, ובמעמד זה הנאשם נגע באיבר מינו של המתלונן, מעל בגדיו. באחד המפגשים המתוארים, ניסה הנאשם להוריד את מכנסיו של המתלונן 4 אולם הוא סירב ואמר לו "לא עכשיו" או מילים בדומה לכך, והנאשם הניח לו.

לאחר המפגשים בבריכה, היה הנאשם קונה למתלונן "ביסלי".

לאחר האירוע האחרון, הפסיק המתלונן 4 להגיע בימי שישי לבריכה. ובמהלך חודש פברואר 2001 הוא חשף את מעשי הנאשם בפני אמו והפסיק להיפגש עם הנאשם.

במעשיו המתוארים ביצע הנאשם במתלונן 4, במספר הזדמנויות, מעשים מגונים לשם סיפוק או גירוי מיניים, בהיות המתלונן 4 מתחת לגיל 14.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הוא הורשע בעבירות רבות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם בין הצדדים כי התביעה תעתור לעונש של ארבע שנות מאסר בפועל וההגנה תטען לעניין זה כהבנתה, ובאשר ליתר רכיבי הענישה- מאסר על תנאי ופיצוי, כל צד יטען כהבנתו. עוד הוסכם, כי יוגשו תסקירי נפגע על המתלוננים ויוגש תסקיר שירות המבחן על הנאשם.

תסקירי שירות המבחן

תסקיר שירות המבחן מיום 10.02.14

שירות המבחן הכין תסקיר על הנאשם, בו צוינו בין היתר הדברים הבאים:

בן 46, נשוי ואב ל- 14 ילדים בגילאי שנה עד 22. משנת 2001 מתגורר עם משפחתו בארצות הברית. טרם מעצרו שהה בארץ בחופשת מולדת. כיום שוהה במעצר בית. שיתף, כי בילדותו נעזר במורה פרטי אשר לדבריו פגע בו מינית מספר פעמים במשך כחצי שנה. לטענתו, הוריו התעלמו מדיווחו על הפגיעה שחוה והפצירו בו להמשיך בשיעורים מכיוון שהם ניתנו לו בחינם. ואולם, בשיחה עם שירות המבחן בשלב המעצר, טען, כי מעולם לא חשף בפני בני משפחתו את עובדת הפגיעה המינית בו וכילד התמודד עם תחושת האשם. שירות המבחן התרשם כי שינוי הגרסאות של הנאשם משקף את נטייתו למניפולטיביות והקושי שלו בהתמודדות מודעת עם המורכבות הקיימת בהתנהגותו המינית החריגה.

באשר לעבירות בהן הורשע, שיתף, כי גילה משיכה מינית לקטינים בתחילת שנות ה-30 לחייו. באותה תקופה

עבד כמשגיח כשרות ומתוקף תפקידו קיבל אפשרות לחלק מזון לנזקקים במגזר החרדי. במסגרת זו נוצר הקשר עם הקטינים, שנמשך לאורך זמן והתנהל בהתאם למידת שיתוף הפעולה של הקטין. מתיאור הדברים על ידי הנאשם עלה, כי הוא ביצע את עבירותיו באופן מתוחכם, תוך שימוש בפיתויים ובחיזוקים שונים כדי להשיג את מטרותיו.

שיתף, כי חדל לבוא במגע עם קטינים בשלב בו נודע על התנהגותו לרב הקהילה החרדית בקרית מלאכי, אשר זימן אותו לשיחה והפנה אותו לייעוץ מקצועי. עוד ציין, כי מתוך מודעות לסיכון הטמון במפגשיו עם קטינים, הוא נמנע לאורך השנים מסיטואציות אשר עלולות לזמן לסביבתו קטינים. שלל משיכה מינית כלשהי לילדיו, ושיתף, כי הוא ורעייתו הקפידו על הימנעותו ממגע אינטימי עם ילדיהם על מנת למנוע מצבי סיכון. הוסיף, כי מאז הגשת התלונה הראשונה נגדו בשנת 2001, הוא התחזק באמונתו והדבר מסייע לו להימנע מהישנות התנהגות דומה כלפי קטינים. עוד ציין, כי השתתף במספר מפגשים עם מטפלים פרטיים בארה"ב אשר סייעו לו לזהות את גורמי הסיכון ולגבש מנגנוני התמודדות עם מצבי סיכון.

במהלך החודשים האחרונים השתתף בקבוצה טיפולית בשירות המבחן. בהקשר לכך ציין, כי הוא התגלה כאדם וורבאלי ובעל יכולת לנהל שיח אישי לא הגנתי ואולם, בלטו עיוותי חשיבה סביב נושא המין והמיניות, ולמרות קבלת אחריות על התנהגותו הפוגענית כלפי קורבנותיו, הוא התקשה לבטא כלפיהם אמפתיה והיה עסוק בעיקר בהשלכות ניהול ההליך הפלילי עליו ועל משפחתו השוהה בארה"ב.

שירות המבחן ציין, כי גם מולו ביטא הנאשם עמדה קורבנית, כאשר הוא חזר וביטא מצוקה סביב מצבו הנוכחי. עוד ציין, כי הנאשם שלל נזקקות טיפולית כיום וצורך בטיפול ייעודי.

במסגרת הערכת מידת הסיכון לאפשרות הישנות עבירות דומות וסיכויי שיקום, ציין שירות המבחן כי להתרשמותו הנאשם מגלה קשיי הסתגלות במסגרות חברתיות ותעסוקתיות, מתאפיין בחסכים רגשיים ובקשיי למידה, נוטה למיקוד שליטה חיצוני, ומתאפיין ביכולת אמפתיה מצומצמת ושימוש במנגנוני הגנה השלכתיים ורגרסיביים לגבי משיכתו המינית לקטינים והתנהלותו הבעייתית על רקע זה.

בסיכומם של הדברים, שירות המבחן העריך כי לא ניתן לשלול סיכון משמעותי להישנות התנהגות דומה בעתיד, שכן השתתפותו בטיפול בעבר אמנם אפשרה לנאשם להכיר ברקע הקיים למשיכה מינית מצדו כלפי קטינים ולמחירים אותם הוא עלול לשלם נוכח ביטויה המוחצנים, אך הוא טרם עבר שינוי משמעותי בתפיסותיו ובעמדותיו, ולא פיתח הזדהות ואמפתיה לנפגעים. לכן, העריך שירות המבחן כי הנאשם זקוק להצבת גבולות חיצוניים ברורים כחלק ממניעת הישנות התנהגות דומה בעתיד.

שירות המבחן ציין כי נוכח הסיכון הפוטנציאלי שטמון בהתנהגותו של הנאשם כלפי קטינים, קיים צורך בתכנית טיפולית המשלבת בתוכה אלמנטים ענישתיים והיבטים של הגנה לציבור, והמליץ על הטלת מאסר בפועל, תוך בחינת אפשרות שילוב הנאשם בתוכנית טיפולית ייעודית לעברייני מין בתוך הכלא.

בתסקיר מיום 07.04.14 ציין, כי הנאשם הגיע לרוב המפגשים הטיפוליים אליהם הוזמן, תוך הקפדה על לוח הזמנים ועמידה בגבולות האינטראקציה בקבוצה. הוא חזר והעלה את קשייו הרגשיים והכלכליים הנובעים מהיותו בתנאי מעצר בית וסיפר על תחושות בדידות, כאב וחוסר אונים נוכח התמשכות ההליכים, כאשר הוא

מעוניין לשוב למשפחתו בארה"ב בהקדם האפשרי. מנחי הקבוצה התרשמו שהנאשם מסוגל להביא את רגשותיו וחששותיו באופן אוטנטי ולא הגנתי והוא נעזר בחבריו לקבוצה ונתרם מהתהליך.

באשר להתנהגותו המינית החריגה, ולרוב התמקם בעמדה קורבנית, נטה להשליך את האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים והתקשה להכיר במשמעות הפגיעה שגרם לקורבנותיו. הוא טען כי הוא עשה תהליך טיפולי בעבר ולא הביע נזקקות להמשך התערבות טיפולית ייעודית לעברייני מין ולא היה שותף לניסיון לערוך עמו מהלך התבוננות במצבי סיכון פוטנציאליים שקיימים אצלו היום.

תסקיר נפגע עבירה על המתלונן 1

בתסקיר נסקרו קורותיו של המתלונן 1. יליד ישראל, בן 25, רווק. מתגורר בדירה שכורה במרכז הארץ, אינו עובד. מנהל אורח חיים חילוני.

משפחת מוצאו מנהלת אורח חיים חרדי ושייכת לקהילת חב"ד. אביו נפטר. תיאר קשר מרוחק ורופף בינו לבין בני משפחתו, אשר התחזק מעט לאחר מות האב.

המתלונן למד 8 שנים בבי"ס דתי, ולאחר מכן התקשה להשתלב בלימודים בפנימייה ובישיבות, בשל בעיות התנהגות וקשיים נוספים שהתעוררו בעקבות הפגיעות המיניות והוא עבר בין מסגרות. בהיותו כבן 15, הופנה על ידי אמו לפסיכולוג, ובמסגרת הטיפול חשף לראשונה את הפגיעות בו, אולם חש שלא מקבל מענה הולם מצד הפסיכולוג.

בהיותו כבן 18, הגיע לניו יורק וניסה להשתלב בישיבה של חב"ד. במהלך אותה תקופה הפסיק לנהל אורח חיים חרדי, על רקע משבר אמונה שהחל עוד בילדותו בעקבות ההתעללות המינית שעבר והוא עזב את הישיבה. המתלונן המשיך להתגורר בניו יורק והתפרנס מעבודות זמניות. בעקבות מפגש אקראי עם הנאשם ברחוב, שעורר בו תגובות רגשיות קשות, הוא פנה לטיפול אצל פסיכיאטר. לפני כשנתיים חזר לארץ, וכשנודע לו כי הנאשם נמצא בארץ, הגיש נגדו תלונה במשטרה.

המתלונן מסר, כי בהיותו כבן 14 החל לצרוך אלכוהול, כדרך התמודדות עם קשייו ומכאוביו, ובמהלך שהותו בניו יורק צרך סמים. עוד ציין, כי כיום מטופל אצל פסיכיאטר ולאחרונה החל טיפול אצל פסיכולוגית וממשיך לצרוך אלכוהול.

המתלונן תיאר מהלך ילדות תקין עד לפגיעות המיניות בו בגיל 8. ניכר כי הדיבור על הפגיעות גורם לו לתחושות קשות של איום וחרדה וכי הוא מבקש להרחיק ממנו את הזיכרונות הטראומטיים. נזק מרכזי שעלה מדבריו מתבטא בכך שהפגיעות הפכו עבורו לחלק ממצואות חייו, דבר שבשגרה, והם התרחשו בביתו של הנאשם ובמקומות ציבוריים. המתלונן תיאר כי הפגיעות הפסיקו לאחר שאחד מאחיו הבוגרים יותר, חשד בכוונותיו של הנאשם ואסר עליו ללכת אל הנאשם ואף פנה ישירות לנאשם. המתלונן מסר כי היה במלכוד רגשי קשה בין אחיו לבין הנאשם, שהמשיך להזמין אותו אליו.

המתלונן שיתף כי לא חשף את הפגיעות בו במשך תקופה ארוכה, בעיקר מתוך תחושות קשות של בושה ואשמה. יחד עם זאת הוא ניסה לאותת לבני משפחתו ולסביבתו הקרובה אודות המצוקה שלו בצורה רצונית ולא רצונית, והדבר בא לידי ביטוי בהרטבה בלילות, שהחלה לאחר תחילת הפגיעות המיניות ונמשכה גם בתקופת גיל

ההתבגרות, כמו גם שתיית אלכוהול מגיל צעיר ובעיות התנהגות בבית ובמסגרות הלימוד. בנוסף, תיאר המתלונן הפרעות אכילה, הפרעה בדימוי הגוף וקשיי שינה. תיאר, כי לא היה מסוגל להתקלח ולאכול ליד אנשים אחרים, ונהג להרעיב את עצמו בישיבה ולהתקלח רק לאחר שכולם הלכו כבר לישון. מתאר לילות שלמים בהם נותר ער.

תחום נזק נוסף ניכר בבדידותו של המתלונן, אשר מרגיש שונה, אחר ומוכתם, עקב ההתעללות המינית שעבר והוא נמנע מיצירת קשרים חברתיים חדשים, נמנע מקשר עם חברי ילדות ובני הקהילה שלו וכאמור, הקשר עם בני משפחתו מינימאלי ומרוחק. גם כיום, לאחר חשיפת הפגיעות המיניות, בעקבות הגשת התלונה, המתלונן חש נטוש ודחוי.

נזק משמעותי נוסף הינו אובדן מערכת הערכים והאמונה בדת עליה גדל והתחנך. אובדן מרכיב הדת בזהותו, בשל הפגיעה המינית, מהווה שבר בזהותו העצמית המונע ממנו את היכולת לגבש זהות עצמית אינטגרטיבית ושלמה ומעצים את תחושת הבדידות והבידוד שלו.

המתלונן תיאר כי הוא חווה חרדה בקשר עם אנשים וקושי במגע פיזי, גם כשמדובר במגע אקראי שאינו נושא אופי מיני. תיאר התנהגות תוקפנית והתפרצויות כעס, המקשות עליו להתמיד במקומות עבודה וגורמות לו להסתגר רגשית ופיזית. צוין, כי המתלונן מתמודד עם חרדות, מצבי דריכות קבועים, קשיי שינה, סיוטי לילה, "פלאשבקים", מחשבות טורדניות ומחשבות אובדניות הפוגעים קשות בתפקודו היומיומי. בנוסף, הוא תיאר מצב כלכלי ירוד ביותר.

שירות המבחן ציין, כי המטרה והאחריות שחש המתלונן לחשוף ולעצור את הנאשם מלפגוע באחרים עומדת לנגד עיניו, אך הוא ביטא תסכול רב מהסדר הטיעון. בולט כי גם כיום המתלונן חושש מפני הנאשם ותופס אותו כמי שעלול לפגוע בו.

שירות המבחן התרשם מבחור חלש, פגיע, שבור ובודד, ללא מערכות תמיכה משמעותיות, והתרשם כי אירועי הפגיעות והשלכותיהן, גם בחלוף שנים רבות, עודם מלווים את ש' ומציפים אותו בתכנים קשים וכואבים. צוין, כי המתלונן סובל מקשיי תפקוד, מצבי רוח דיכאוניים, פחדים וחרדות חודרניים של אירוע הפגיעות. הוא מוצף בתחושות כעס, זעם, בושה ואשמה ומתקשה לתת אמון ולסמוך על אנשים. שירות המבחן התרשם מתמונת נזק קשה וברורה הפוגעת בכל מישורי חייו, וציין כי עומדת בפניו דרך שיקומית ארוכה ומורכבת.

שירות המבחן סבר כי הכרה חיצונית ברורה וחד משמעית בפגיעה הקשה בו ובנזקים שנגרמו לו, חיונית עבור המתלונן, והמליץ להטיל על הנאשם ענישה משמעותית ובכללה פיצוי כספי משמעותי.

תסקיר נפגע עבירה על המתלונן 3

בתסקיר נסקרו קורותיו של המתלונן 3. יליד ישראל, כבן 25, מנהל אורח חיים חרדי- חב"די, נשוי ואב לתינוקת. מזה כשנתיים וחצי משרת כחייל בשרות סדיר, במסגרת פרויקט של שילוב חרדים בצבא. משפחת מוצאו מנהלת אורח חיים חרדי. המתלונן תיאר קשרים טובים וחזקים בינו לבין בני משפחתו, אשר מודעים לפגיעה המינית שעבר ותומכים בו. תיאר תפקוד תקין מבחינה לימודית וחברתית עד לאירוע הפגיעות המיניות. סיפר כי חשף את דבר הפגיעות המיניות בפני אמו, מספר חודשים לאחר שהנאשם פגע בו, ובשנת 2001, בליווי אמו, הגיש תלונה

במשטרה, כאשר סמוך לכך הנאשם ברח מהארץ.

שיתף, כי בעקבות הפגיעות המיניות וחשיפתן נאלץ להתמודד עם תגובות קשות מצד חבריו ללימודים, חלה הדרדרות במצבו הרגשי והוא עבר ללמוד במסגרת אחרת.

בגיל 21 הגיע לניו יורק ללמוד בישיבה בחצר הרב, והתגורר בניו יורק במשך שנה וארבעה חודשים. מסר, כי נהג לפגוש בנאשם בבית הכנסת ובחנות בה עבד, ושיתף כי המפגשים הללו גרמו לו למצוקה רגשית. לפני כשנתיים שב לארץ.

סיפר, כי פנו אליו מהתביעה בעקבות מעצרו של הנאשם בעת שביקר בארץ. תחילה הוא לא רצה להשתתף בהליך המשפטי, מתוך מאמציו לשים את אירוע הפגיעה מאחוריו, ובסופו של דבר החליט לשתף פעולה מתוך חשש ורצון שהנאשם לא יפגע באחרים ומתוך תקווה שהנאשם יקבל טיפול מתאים.

המתלונן נמנע מתיאור הפגיעות המיניות ומהתייחסות ישירה לפרטיהן, וניכר אצלו קושי לבטא ולנסח במונחים רגשיים את חוויית הפגיעה.

המתלונן חווה חוסר אונים, הלם, בלבול וחוסר הבנה במהלך אירועי הפגיעה המינית, בעיקר משום שהאדם שפגע בו היה אדם שלתפיסתו היה ניתן לבטוח בו בשל מעמדו וסמכותו בקהילה. ציין, כי בזמן הפגיעות, קיבל מסר מאיים מהנאשם כי עליו לשמור את מעשי הפגיעה בסוד, ואף קיבל תגמול ופיצוי על כך באמצעות כסף וממתקים.

שירות המבחן ציין כי הפגיעה המינית יצרה אצל המתלונן פריצה במעטה המגן של תחושת המוגנות הבסיסית.

המתלונן תיאר תגובות לגלגניות, גידופים וחווייה כללית של נידוי מצד חבריו, שגרמו לו למצוקה רגשית קשה מנשוא ולהסתגרות בביתו. הוא נמנע מללכת לביה"ס בצורה סדירה ואף לימודיו נפגעו. כמו כן תיאר קשיי שינה, סיטי לילה, אובדן תיאבון וקושי במגע גם מצד בני משפחתו.

המתלונן תיאר כי גם כיום חווה את אירועי הפגיעות ככתם, וניכר כי רגשות אשמה מכרסמים בו כחלק מנזקי הפגיעה. עוד תיאר, כי במהלך השנים השקיע מאמצים רבים ללמוד ולבטוח שוב בבני אדם. ציין, כי חווה חרדה כללית ביחס לבתו התינוקת. ותיאר הצפה מחדש של הטראומה שחווה כילד.

המתלונן מסר כי בעבר טופל על ידי פסיכולוג, וכיום ביטא רצון וצורך לפנות לטיפול שיתמקד בעיבוד הפגיעות המיניות.

שירות המבחן התרשם כי המתלונן בחור רגיש, בעל כוחות ויכולות תפקודיות טובות, וכי חרף חלוף הזמן הפגיעה עדיין מוחשית עבורו ולא מעובדת, וגרמה לו נזקים רגשיים קשים בתקופת התבגרותו, שעם חלקם הוא ממשיך להתמודד גם כיום. לאור העובדה שכיום אינו מקבל מענה טיפולי, הנזקים שחווה פוגעים באיכות חייו ועלולים לגרום להדרדרות במצבו בסיטואציה של משבר ומתח.

שירות המבחן ציין כי המתלונן זקוק לסיוע טיפולי מקצועי שסייע לו לעבד מבחינה רגשית את טראומת הפגיעות

המיניות, והמליץ על ענישה משמעותית וכן על פיצוי כספי אשר יסייע למתלונן לפנות ולקבל טיפול כנדרש במצבו.

טיעוני הצדדים

1. ב"כ המאשימה חזרה על עובדות כתב האישום המתוקן. היא טענה, כי מעשיו של הנאשם מעוררים סלידה ושאת נפש. הנאשם שימש בעת האירועים המתוארים בכתב האישום משגיח כשרות בקהילה וניצל את מעמדו ותפקידו לביצוע העבירות; חומרת מעשיו באה לידי ביטוי במספר הקורבנות, בתדירות המעשים וריבויים, במשך הזמן הרב בו בצעו, בגילם הצעיר של המתלוננים, בפער הגילאים הרב שבין המתלוננים לנאשם, ובאופי המעשים והתחכום בו בוצעו, תוך שהנאשם מנצל את מעמדו ומשחד את הילדים בכסף וממתקים על מנת שלא יספרו על מעשיו; עונש המאסר המרבי הקבוע לעבירה בה הורשע הנאשם הוא 7 שנות מאסר והעונש המזערי שניתן להטיל עליה לא יפחת משנה ותשעה חודשים, אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו; לאחר שהנאשם נעצר לראשונה בגין התלונות שהוגשו נגדו ושחרר למעצר בית מלא, הוא נמלט מן הארץ על מנת למלט עצמו מאימת הדין; תסקירי הנפגעים מדברים בעד עצמם ומפרטים את הנזקים הקשים שנגרמו ממעשי הנאשם; הפנתה לפסקי דין בעבירות דומות, בהם הוטלו עונשים של 3, 5, ו-6 שנות מאסר בפועל וציינה, כי לולא הסדר הטיעון, במסגרתו הסכימה התביעה לטעון לעונש של ארבע שנות מאסר בפועל, הנאשם היה צפוי לעונש הרבה יותר חמור.

באשר להסדר הטיעון, הסבירה, כי ברקעו נסיבות ונתונים מיוחדים ובהם חלוף הזמן - אשר ברובו נגרם בשל התנהגות הנאשם - היוצר קושי ראייתי מובנה מבחינת עדויות המתלוננים, וזאת בהצטרף העובדה שאחד המתלוננים סירב להיחקר בשנית ולשתף פעולה עם המשטרה ועם המאשימה. והוסיפה, כי הסדר הטיעון חסך את העדתם של המתלוננים. בנוסף, ציינה, כי לאחר הימלטות הנאשם מהארץ, הוחלט בסופו של יום לסגור את התיק נגדו והוא אף ביקר פעמיים בישראל במהלך התקופה, מתוך הבנה כי התיק נגדו נסגר והוא אינו בגדר חשוד, והתנהגות הרשויות בעניין זה מהווה נימוק נוסף להקלה בעונש.

טענה, כי במכלול הדברים ותוך התחשבות בעמדת המתלוננים, אשר רובם ביקשו להימנע ממתן עדות, בעובדה כי חלפו 13 שנה מאז ביצוע העבירות ולא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים ובכך שהוא תושב ארה"ב, ההסדר, אף שהוא מקל מאוד עם הנאשם בהתייחס לחומרת המעשים שעשה והעבירות בהן הורשע, מאזן בין רמת הענישה ועקרון ההתרעה ובין האינטרס הציבורי שבהרשעת הנאשם, ואין מקום להקל בעונשו של הנאשם מעבר לכך.

עתרה להטיל על הנאשם ארבע שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלוננים.

2. ב"כ הנאשם טען כי יש להשית על הנאשם עונש שלא יחרוג ממאסר בעבודות שירות. ציין, כי שניים מתוך ארבעת האישומים בהם הודה הנאשם מבוססים על תלונות משנת 2001, לפני כ-13 שנים, ושתי התלונות האחרות הוגשו בשנת 2013 והן מתארות מעשים שבוצעו לפני 13-17 שנה. באשר להימלטות

הנאשם מן הדין, טען, כי הנאשם נעצר ושחרר ממעצרו למעצר בית, ללא תנאי מגביל נוסף, ולמעשה הוא יכל לעזוב את הארץ באופן חוקי. עוד ציין, כי ביום 19.03.2002, מספר חודשים לאחר עזיבת הנאשם את הארץ, ניתנה החלטה של פרקליטת המחוז לסגור את התיק נגדו מחוסר עניין לציבור, וביום 18.04.2002 נשלח מהיחידה החוקרת מכתב לביתו של הנאשם המודיע על סגירת התיק. טען, כי התיק נסגר משום שהפרקליטות סברה שהמעשים שיוחסו לנאשם נמצאים ברף הנמוך של המעשים האסורים ואין עניין לציבור בהאשמתו. טען, כי אם הנאשם היה סבור שהתיק נגדו נסגר עקב הימלטותו מהארץ, הוא היה מתייצב ומנהל את משפטו כשהראיות טריות ואם הוא היה מורשע, הוא היה נושא כבר את עונשו. טען, כי המאשימה לא השיבה לפניות ב"כ הנאשם דאז, שבדק אפשרויות להגיע להסדר טיעון, ולא ציינה בפניו כי על הנאשם להתייצב בארץ. באשר לסיבת הימלטות הנאשם מהארץ, הסביר, כי הנאשם ברח בשל הנידוי שהוא ספג וחוסר יכולתו להתמודד עם המצב. ציין, כי לאחר שהוגשו שתי תלונות נוספות בשנת 2013, התיק נפתח שוב והוגש כתב אישום על כל האישומים. כשהנאשם הגיע לביקור בארץ, הוא נעצר ביום 11.08.13 ושחרר ביום 22.9.13 ומאז הוא שוהה במעצר בית ובפיקוח אלקטרוני. הנאשם הודה במיוחס לו, מיד, לקח אחריות על עבירות שביצע לפני הרבה שנים וחסך בזמן שיפוט ובהעדת המתלוננים. ציין, כי שתיים מן התלונות הוגשו חודשיים לפני תום תקופת ההתיישנות. הוסיף, כי יש לקחת בחשבון את הסכמת הנאשם להשתלב בתוכנית טיפולית, ואת העובדה כי הוא טופל באופן פרטי בארה"ב. טען, כי לחלוף הזמן משמעות מיוחדת בעניינו. היום הנאשם הוא אדם אחר, הוא בן 46, אב ל- 14 ילדים ומנהל אורח חיים נורמטיבי. אין לו רישומים פליליים נוספים. ומשפחתו חיה בארה"ב.

הוא התייחס לתסקיר שירות המבחן וטען, כי הנאשם לא סירב לטיפול וכי אם יגזר עליו מאסר, הוא יסכים לקבל טיפול בתוך הכלא; וכי הערכת שירות המבחן לפיה לא ניתן לשלול סיכון ממשי לפגיעה נוספת מצד הנאשם, איננה מבוססת, שכן, משנת 2001 לא דווח על פגיעה נוספת מצד הנאשם.

באשר לעבירות עצמן, טען, כי למעט העבירות המתוארות באישום הראשון, שלושת האישומים האחרים הינם ברף הנמוך, לא הופעל בהם כוח או איומים, ולא נגרמה חבלה.

עוד ציין, כי כיום ישראל היא מדינה זרה עבור הנאשם, ואך טבעי כי הוא יתמקד בקשיים שלו ושל משפחתו הנמצאת בחו"ל.

עתר להטיל על הנאשם עונש שלא יחרוג מעבודות שירות. הגיש פסיקה.

3. הנאשם ביקש את התחשבות בית המשפט. הוא סיפר, כי הפרשה התפרסמה בשכונה בה התגורר, כחצי שנה לפני שהוא נעצר ולאחר מכן הקהילה ביזתה אותו ואת משפחתו והוא לא יכל לעמוד בבושה ועזב את הארץ. תיאר, שהגיע לארצות הברית בחוסר כל, ושם החל בטיפולים נפשיים באופן רצוף במשך שלוש שנים. טען, שהוא נמצא בקשר מתמיד עם רבנים שנותנים לו תיקוני נפש. טען, כי מזה 14 שנה, לא עשה שום רע. הוסיף, כי מזה תשעה חודשים הוא נמצא בארץ, ומשפחתו בחו"ל, ללא פרנסה. וביקש שייגזר עליו קנס כספי ולא מאסר בפועל.

דין והכרעה

1. הנאשם, יליד שנת 1968. בין השנים 1997-2001 הוא ביצע עבירות מין בארבעה ילדים בגילאי 8 עד 12, שהתגוררו בשכנות אליו, תוך ניצול היכרותו עימם, תפקידו ועיסוקיו בקהילה.
2. מעשי הנאשם כלפי כל אחד מקרבנותיו, מהווים אירוע בפני עצמו ויש לקבוע להם מתחם עונש הולם נפרד.
3. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם, בכל האירועים, הם בין היתר, שמירת שלמות גופם ונפשם של קטינים, צנעת פרטיותם וכבודם.
4. מעשיו של הנאשם כלפי הקטין ש.ש. - המתלונן 1 - הם החמורים יותר, מבחינת טיבם, תדירותם ואורך התקופה בה הם נעשו. ובנוסף, בעת ביצוע המעשים היה המתלונן 1 כבן 8 בלבד, הצעיר מבין קרבנות עבירותיו של הנאשם.

מעשיו המיניים של הנאשם כלפי המתלונן 1 הלכו והסלימו. בהתחלה הם כללו נגיעות באיבר המין של המתלונן, מעל לבגדיו, בביתו של הנאשם, אחר כך, הנאשם לקח את המתלונן למקלט, סגר את דלת המקלט בקרשים, הצמיד מספר כסאות והורה למתלונן להוריד את מכנסיו ותחתוניו ולשכב על גבו על הכסאות ונגע באיבר מינו של המתלונן, ואחר כך, בהזדמנויות רבות במהלך תקופה של שנה - שנתיים, פעם אחר פעם, הנאשם נפגש עם המתלונן במקלט, הכניס את איבר המין של המתלונן לפיו ומצץ אותו, כשבחלק מהמקרים גם הנאשם היה ללא בגדים. לאחר מכן, בשתיים שלוש הזדמנויות, המתלונן הגיע לבית הנאשם והנאשם הכניסו לחדר השינה וסגר את הדלת, המתלונן פשט את בגדיו ושכב על המיטה והנאשם הפשיל את מכנסיו והוריד את חולצתו ונגע, ליטף וחיכך את איבר מינו בגופו של המתלונן. במספר הזדמנויות במהלך השנים 1997-2000 הנאשם פגש במתלונן בבריכת השחיה, ושם, במים, הוא נגע באיבר מינו, מעל לבגד הים. בהזדמנות אחרת, הנאשם פגש במתלונן בבריכת השכונת, ובעודם טובלים במקווה הוא נגע ב וליטף את איבר מינו של המתלונן. ובהזדמנות נוספת, בבית הכנסת השכונתי, הנאשם העביר את ידו במרווח שבין הכסאות ונגע באיבר מינו של הנאשם מעל לבגדיו.

האופן בו הנאשם פיתה את המתלונן וגרם לו לחזור אליו פעם אחר פעם, מעורר חלחלה. בפעם הראשונה הגיע המתלונן לבית הנאשם בשליחות אביו, כדי לקחת תפוזים אותם חילק הנאשם לאנשי הקהילה. באותה הזדמנות, הנאשם ביקש ממנו לשמור סוד ונתן לו ארטיק ולאחר שעשה בו את מה שעשה, אמר לו לשוב ולבוא אליו לביתו בהפסקת הלימודים שלו. ואכן, כעבור מספר ימים המתלונן הגיע לבית הנאשם בהפסקת הלימודים. הנאשם עשה בו את מה שעשה, נתן לו 10 שקלים ומסר לו את מספר הטלפון שלו על מנת שיצור אתו קשר לתיאום מפגשים נוספים. ובסוף כל מפגש בו הנאשם ביצע במתלונן מעשים מיניים, הוא נהג לתת לו מספר שקלים.

בהתחשב במהות מעשי הנאשם במתלונן 1, באורך תקופת התרחשותם, בתדירותם, בנסיבותיהם, בגילו של המתלונן ובהפרשי הגיל בין הנאשם למתלונן, יש לקבוע כי פגיעת מעשי הנאשם בערכים החברתיים המתוארים, בהקשר למתלונן 1, הינה משמעותית וקשה.

5. הקטין ח.מ., שבזמן הרלבנטי היה כבן 14 (להלן: "המתלון 2"), עבד עם הנאשם תקופה מסוימת באולם אירועים בו הנאשם שימש כמשגיח כשרות. בהזדמנות מסוימת, כשהם חזרו מעבודתם, הנאשם הוליך את הקטין למקלט ביתו ושם, כשהוא יושב על ספסל והקטין עומד, הוא פתח את רוכסן מכנסיו של הקטין, הוציא את איבר מינו ונגע בו. הקטין נבהל וניתק כל קשר עם הנאשם.

בהתחשב במתואר, יש לקבוע כי פגיעת מעשה הנאשם בערכים החברתיים המתוארים, בהקשר למתלון 2, הינה מתונה.

6. הקטין א.ל. (להלן: "המתלון 3") היה בזמן הרלבנטי כבן 12. הנאשם פנה אליו והזמין לביתו והוא הגיע. ובבית, הנאשם ליטף אותו באזור כתפיו ונגע באיבר מינו מעל לבגדיו.

המתלון 3 הגיע לבית הנאשם פעם נוספת, במהלכה הנאשם נגע מספר פעמים באיבר מינו של המתלון מעל לבגדיו וניסה להכניס את ידו מתחת לבגדי המתלון. ובהזדמנות שלישית, כשהמתלון היה בבית הנאשם, הנאשם סיפר לו על סרטים ארוטיים וביקש להראות לו כאלה, אולם המתלון סירב.

בכל אחת מההזדמנויות המתוארות, הנאשם נתן למתלון מספר שקלים ובאחת ההזדמנויות הוא נתן לו ארטיק. ואמר למתלון לא לספר לאיש על מעשיו.

בהתחשב במהות מעשי הנאשם במתלון 3, במספר האירועים, בנסיבותיהם, בגילו של המתלון ובהפרשי הגיל בין הנאשם למתלון, יש לקבוע כי פגיעת מעשי הנאשם בערכים החברתיים המתוארים, בהקשר למתלון 3, הינה בינונית.

7. הקטין א.א. (להלן: "המתלון 4") היה בזמן הרלבנטי כבן 12. הנאשם הזמין אותו לנסיעות עמו והוא נענה להזמנותיו. במהלך הקשר ביניהם נודע לנאשם כי המתלון גדל ללא אב. הנאשם פנה לאמו של המתלון שתאשר לו לקחת אותו עמו לבית הכנסת ולבריכה ואמו אישרה זאת. במהלך תקופה של כחצי שנה, בשנים 2000-2001, נהג הנאשם להזמין את המתלון לבוא אתו למפעל "מרבק" בו הוא עבד, ושם, היה מכניסו לחדר בקומה שניה ונוגע באיבר מינו מעל בגדיו. במהלך התקופה האמורה, היה הנאשם פוגש את המתלון בבריכה העירונית, ושם, בעת ששהו בתוך הבריכה, הנאשם היה מושיב אותו על ברכיו ומלטף אותו בחלקי גופו השונים ובכללם בגבו, ברגליו, בישבנו ובאיבר מינו, ובהזדמנויות שונות הוא היה מורה לו להגיע למקלחת ושם היה נוגע באיבר מינו מעל לבגדיו. ובאחת ההזדמנויות ניסה הנאשם להוריד את מכנסיו של המתלון והמתלון אמר לו "לא עכשיו" והוא הניח לו.

לאחר המפגשים המתוארים בבריכה, היה הנאשם קונה למתלון "ביסלי".

בהתחשב במהות מעשי הנאשם במתלון 4, בתדירותם, באורך תקופת התרחשותם, בנסיבותיהם, בגילו של המתלון ובהפרשי הגיל בין הנאשם למתלון, יש לקבוע כי פגיעת מעשי הנאשם בערכים החברתיים המתוארים, בהקשר למתלון 4, הינה משמעותית.

8. העונש המרבי הקבוע לעבירת המעשה מגונה בנסיבות בהן הורשע הנאשם, הינו 7 שנות מאסר. ובהוראת המחוקק, בהעדר נסיבות מיוחדות, העונש על מי שהורשע בה לא יפחת מרבע העונש המרבי.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מין בכלל ובפרט כאשר קרבנות העבירה הם קטינים, הינה של החמרה. הוראת סעיף 355 לחוק העונשין, הקובעת עונש מזערי לעבירות מין מסוימות, היא ביטוי מובהק לכך.

"על החומרה שיש בעבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקרבן קטין או קטינה, דומה כי אין צורך להכביר מילים. חילול כבוד האדם של הקרבן, ניצול התמימות האמון, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מהם מחשיפת המעשים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות - כל אלה הם אך מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן על ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים שעניינם לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון. על העונש לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם, ולשלוח מסר מרתיע לעברייניו שיעניינו נידון ולציבור העבריינים בכוח" (ע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם) פסקה 6 - השופטת ארבל) [פורסם בנבו].

"התכלית החברתית והמוסרית ביסוד דיני העונשין היא להגן על הערכים שהחברה מבקשת להגן עליהם, ובראש ובראשונה על שלומם של הקטינים, חסרי הישע, על שלמות גופם ונפשם. העונשים שבית המשפט גוזר על נאשמים צריכים לשקף את סלידתה של החברה מהמעשים המבחילים ולהרתיע כאמור עבריינים פוטנציאליים אחרים (ראו ע"פ 241/03 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 6214/92 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 77/92 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). ... ראוי כי הענישה תהא מוגברת, כל שכן כאשר עסקינן בעבריינות מין כלפי קטינים. לטעמי, גזר דינו של בית המשפט המחוזי משקף גם משקף את המגמה הראויה של החמרה בעונשם של עברייני מין, ושל הטלת עונשים כבדים המשקפים את סלידתה של החברה מעבירות אלה". (ע"פ 2677/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.04.07))

בע"פ 4340/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.1.2009), דובר במערער שהוא אביו של גבר שחי עם אמה של המתלוננת - קטינה כבת 9. בהזדמנות מסוימת הוא התארח בדירת בנו ובשעת בוקר מוקדמת הוא נכנס לחדר הילדים, ניגש למתלוננת, החדיר את ידו לתוך תחתוניה וליטף אותה באיבר מינה. בשעות אחר הצהריים של אותו יום, נצמד המערער למתלוננת ששכבה במיטתה, פתח את מכנסיו, ושפשף את איבר מינו באיבר מינה החשוף. בשלב זה היא דרשה ממנו להפסיק את מעשיו, וכך היה. המערער הודה בעובדות שיוחסו לו, ובעקבות כך הורשע בשתי עבירות של מעשים מגונים בבן-משפחה. בהמשך, **הוא נדון ל-5 שנות מאסר, 24 חודשים מאסר על תנאי, קנס בסך 3,000 ש"ח, והוא חויב לשלם למתלוננת פיצוי בסכום של 40 אלף ש"ח.**

ערעורו על חומרת עונשו נדחה, ובית המשפט העליון אמר את הדברים הבאים:

"העובדות מצביעות על סטייה חמורה של אדם בוגר שבחר לו ילדה רכה בשנים כדי לפרוק בה את יצרו.

על מעשים מסוג זה יש להגיב בחומרה כדי להגן על שלומם של קטינים וחסרי ישע".

בע"פ 3182/13 חיים פרץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.12.13), דובר במערער שהתארח בבית חברו, שתה עמו משקאות אלכוהוליים ונשאר ללון בסלון הבית. בבית היו באותה עת גם בת זוגו של החבר ובתה כבת 11, היא "המתלוננת". במהלך הלילה ניגש המערער פעם אחר פעם לחדרה של המתלוננת, וביצע בה מעשים מגונים לשם גירוי וסיפוקו המיניים. תחילה נכנס המערער לחדרה של המתלוננת בעת שישנה ונישק אותה על פיה. כתוצאה מכך התעוררה המתלוננת משנתה וחשה תחושת גועל. בהמשך ניגש המערער פעמיים נוספות לחדרה של המתלוננת וביקש ממנה לבוא לשירותים, אך היא סירבה. לאחר הדברים האלה נכנס המערער שוב לחדרה של המתלוננת, התיישב לצידה ובעוד היא שוכבת במיטתה החל לגעת בה לאורך הגב בתנועות עיסוי. המערער נגע ברגליה של המתלוננת, הכניס את ידו מתחת למכנסיה ותחתוניה, נגע בישבנה וניסה לגעת באיבר מינה אך עקב התנגדותה הדבר לא עלה בידו. כל אותה העת ניסתה המתלוננת להרחיק את המערער ממנה ולהתחמק ממגעו, תוך שהיא מתכסה בשמיכתה ומבקשת ממנו שיצא מן החדר, אך המערער הוסיף ונישק את המתלוננת בגבה וחדל ממעשיו רק לאחר שהאחות התעוררה בבכי משנתה. גם לאחר מכן לא הרפה המערער ושב לחדרה של המתלוננת, נגע בגבה, בישבנה ובירכיה והפציר בה להסתובב לעברו. לאחר שסירבה מספר פעמים נעתרה לבסוף המתלוננת והסתובבה לעבר המערער, והוא ניצל זאת על מנת לנסות ולנשקה על פיה וכן ליטף את חזה מעל לבגדים שלבשה. בית המשפט המחוזי הרשיע אותו בביצוע מעשים מגונים, לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977, בצירוף הנסיבות המנויות בסעיפים 345(א)(1) ו- 345(ב)(1) לחוק, וכן בעבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק. קבע כי **מתחם העונש ההולם למעשיו הוא של 2-5 שנות מאסר וגזר עליו 26 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.**

בית המשפט העליון דחה את ערעורו על חומרת העונש וקבע בין היתר כי -

"..מעשיו של המערער חמורים הם וראויים לענישה מחמירה אשר תהלום את הערכים שעליהם מבקשת החברה להגן ובראשם ההגנה על שלמות גופם ונפשם של קטינים (ראו: ע"פ 5382/04 מרגוליס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 7-8 (4.6.2006); ע"פ 2677/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.4.2007); ע"פ 241/03 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (18.12.2005)). ... אינני סבורה כי העונש שהוטל עליו חמור יתר על המידה. אכן מעשיו של המערער לא התאפיינו בהפעלת כוח או באלימות פיזית ועובדה זו לא נעלמה מעיני בית המשפט קמא, אך גם כך מעשיו חמורים דיים... בהינתן המאפיינים של העבירות עליהם עמדתי לעיל ויתר נסיבות העניין, **לא מצאתי כי נפלה שגיאה במתחם הענישה שקבע בית המשפט קמא.**"

בת"פ 49947-10-12 מדינת ישראל נ' רחמים כהן [פורסם בנבו] (05.03.13), הורשע הנאשם במעשה מגונה, וכן בהפרת צו פיקוח לפי חוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין. הנאשם, בהיותו במקווה, נגע באיבר מינו של קטין בן 15, ושפשף בידו את איבר המין. נקבע כי **המתחם בגין העבירה של מעשה מגונה הוא 2 - 5 שנות מאסר, והנאשם נדון, בגין המעשה המגונה, ל-30 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי.** כמו כן הופעל מאסר על תנאי בר הפעלה שהיה תלוי ועומד נגדו.

בת"פ 11700-01-12 מדינת ישראל נ' בית יעקב [פורסם בנבו] (24.09.12), הורשע הנאשם בעבירות של מעשים מגונים בשישה קטינים שטרם מלאו להם 14 שנים, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3)

עמוד 14

לחוק העונשין. על פי הסדר הטיעון עתרה המאשימה להטיל על הנאשם חמש שנות מאסר לריצוי בפועל, מאסר מותנה, קנס כספי ופיצוי לנפגעי העבירה, וההגנה עתרה לעונש מאסר קצר יותר. **בית המשפט גזר על הנאשם חמש שנות מאסר בפועל** תוך שהוא מעיר את הדברים הבאים:-

"יש לציין כי בשל ריבוי העבירות והנסיבות בהן בוצעו, ראוי היה להטיל עונש מאסר ממושך, העולה על המוצע בהסדר הטיעון. אולם, לנוכח החרטה שהביע הנאשם, אשר באה לידי ביטוי בכך שחסך מן המתלוננים את הטראומה של שחזור האירוע הקשה בחייהם והעובדה שמדובר בעונש המתבקש בגדרו של הסדר טיעון, אני סבורה שיש להטיל על הנאשם את העונש המבוקש ע"י המאשימה ולא מעבר לכך.."

בע"פ 4845/11 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו](04.04.12), נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ב) + 345(ב) + 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. המערער תפס את המתלוננת, קטינה ילידת 2000 שגרה בסמוך לבית בו עבד כפועל, והחל לשפשף את איבר מינה מעל למכנסיה עד שהיא דחפה אותו וברחה לביתה. בית המשפט המחוזי גזר עליו **40 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי**. צוין כי המערער לא לקח אחריות על מעשיו; ניהל הוכחות; הקטינה העידה; נקבע כי מסוכנותו המינית בינונית - גבוהה, וקיימת סבירות גבוהה לסטייה מינית פדופילית; ובעברו הרשעה במעשה מגונה בקטינה. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי העונש שהוטל על המערער אינו חורג ממדיניות הענישה.

11. באשר לנסיבות העבירות, **למעשי הנאשם קדם תכנון**. הנאשם פעל באופן מתוכנן כדי להכשיר את הקרקע למעשיו. ככלל, הוא יזם את הגעת קרבנותיו לסביבתו הקרובה, פיתה אותם באמצעים שונים, ויזם את כל המעשים המיניים שביצע בהם. גם כאשר המפגשים שלו עם קרבנותיו היו אקראיים, הוא ניצל את סביבת ההתרחשות וביצע בהם מעשים מגונים; **באשר לחלקו של הנאשם בביצוע העבירה**, הרי שהנאשם ביצע את העבירות לבדו וכל הפעולות הכרוכות בהן נעשו על ידו בלבד; **באשר לנזקים שנגרמו ממעשי הנאשם**, תסקירי נפגעי העבירה של המתלוננים 1 ו-3, ובמיוחד זה המתייחס למתלונן 1, מפורטים ומתארים את הפגיעות שנגרמו למתלוננים שניתנו עליהם תסקירים; הנאשם ביצע את העבירות לשם סיפוק תאוותיו המיניות.

12. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש שיוטל על הנאשם; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לפרשת המתלונן 1 הוא 3 - 8 שנות מאסר בפועל; מתחם העונש ההולם לפרשת המתלונן 2 הוא 6 - 12 חודשי מאסר בפועל; מתחם העונש ההולם לפרשת המתלונן 3 הוא 6 - 18 חודשי מאסר בפועל; ומתחם העונש ההולם לפרשת המתלונן 4 הוא 2 - 5 שנות מאסר בפועל.

13. בהתייחס לחומרת מעשי העבירות שביצע הנאשם, בנסיבותיהן - שהיא מרכיב מרכזי בעיקרון המנחה בענישה - אני מתחשב בגילם הצעיר של קרבנות מעשי הנאשם - 8 - 12 שנים, בטיב המעשים המיניים שביצע הנאשם ובנזקים שהם גרמו למתלוננים. הדברים אמורים במיוחד בנוגע למתלוננים 1 ו-4 ובעיקר למתלונן 1, שהיה כבן 8 ושהמעשים המיניים שהנאשם עשה בו חזרו על עצמם פעם אחר פעם,

במשך תקופה ארוכה, והנזקים שנגרמו לו בעטיים קשים ורבים ועמוקים והוא נושא אותם עד עצם היום הזה.

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם, אני מתחשב בגילו - 46; בעובדה שהוא אב למשפחה ברוכת ילדים, המתגוררת בארה"ב, שהוא מפרנסה העיקרי; בפגיעה הצפויה של המאסר בו ובמשפחתו; בנזקים החברתיים והמעשיים שנגרמו לנאשם עם היוודע מעשיו; בהודאת הנאשם - על משמעויותיה; בטיפול הנפשי המסוים שהוא עבר; בעדויות על פעילותו ההתנדבותית לעזרת הזולת; בעובדה שהוא נעדר עבר פלילי; בעובדה שהוא היה עצור בתיק זה כ- 40 יום ולאחר מכן הוא שוחרר בתנאים מגבילים, הכוללים "מעצר בית"; בעובדה שזהו מאסרו הראשון; בעובדה שמאסרו בישראל כשמשפחתו בחו"ל צפוי להיות לו קשה במיוחד; ובהסדר הטיעון, בגדרו הגבילה התביעה את עצמה בטיעוניה לעונש ל- 4 שנות מאסר בפועל.

15. עניין נוסף, הרלוונטי לקביעת העונש הראוי לנאשם, הינו הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות. ב"כ הנאשם טוען, כי יש לזקוף את הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות ועד להבאת הנאשם לדין, לחובת התביעה, שכן, לאחר עזיבת הנאשם את הארץ, בא כחו פנה לרשויות בהצעה להסדר בעניינו ופנייתו לא נענתה; בנוסף, זמן קצר לאחר עזיבת הנאשם את הארץ, הוא קיבל הודעה מהתביעה על סגירת התיקים שנפתחו נגדו בעניינם של המתלוננים 3 ו- 4; ובשנת 2009 הוא היה בישראל, פעמיים, והתביעה לא נקטה נגדו בהליכים כלשהם; וכי יש במרכיב זה כדי להשפיע משמעותית על העונש שיוטל על הנאשם.

אכן, הנאשם ביצע את העבירות הראשונות כאן לפני כ- 17 שנים ועקרונית, חלוף הזמן הוא גורם רלוונטי לעונש. ואולם, יוזכר, כי הנאשם הוא זה שנמלט מהארץ בשנת 2001, תוך הפרת תנאי השחרור שנקבעו לו בבית המשפט, והוא עבר עם משפחתו להתגורר בחו"ל. וכן, כי באותן שנים, התביעה ידעה רק על המעשים הנוגעים למתלוננים 3 ו- 4, שהרי תלונותיהם של המתלוננים 1 ו- 2 הוגשו רק בשנת 2013. כך שהאחריות העיקרית לחלוף הזמן הרב איננה מוטלת על כתפי התביעה דוקא.

באשר למשמעות שיש לתת לחלוף הזמן בקביעת עונשו של הנאשם, יש לומר כי המשמעות הניתנת לחלוף הזמן בעבירות מין שקורבנותיהן קטינים, שונה וקטנה מזו הניתנת לכך בעבירות אחרות. העובדה שבנסיבות כאלה, תקופת ההתיישנות מתחילה להימנות מהגיע הקרבן לגיל 18 - וכאשר המדובר בעבירות מין בתוך המשפחה תקופת ההתיישנות ארוכה עוד יותר - מבטאת את העניין שיש לחברה להביא לדין נאשמים על מעשים שעשו בקטינים שנים רבות קודם לכן, ואם ינתן לחלוף הזמן משקל משמעותי, הדבר עלול לפגוע באינטרס העיקרי לעודד קרבנות לדווח על העבירות שנעברו כלפיהם גם בחלוף שנים ארוכות. (ראה והשווה ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינ"י. פורסם בנבו - שם אמנם דובר בעבירות מין במשפחה, אולם העיקרון שנקבע דומה).

היבט נוסף הנוגע לעניין הוא, שלמרות השנים הרבות שחלפו, חלק מקרבנות העבירות החמורות של הנאשם, ובמיוחד המתלונן 1, ממשיכים לסבול ולהיות מושפעים ממעשי הנאשם.

ובכל זאת, אין להתעלם מהשנים הרבות שחלפו, מהתמורות שחלו בנאשם ובסביבתו ומהשפעת הזמן שחלף על היכולת של הצדדים להביא את ראיותיהם, ואולם, אלה באו כבר לביטוי בשיקולי התביעה להגעה להסדר הטיעון עם הנאשם, במסגרתו היא הגבילה עצמה בטיעוניה לעונש ל- 4 שנות מאסר בפועל. שללא הסדר זה, העונש

שהיה צפוי לנאשם על מעשיו היה ארוך משמעותית ממנו.

16. ב"כ הנאשם הפנה לשני פסקי דין בהם הוטלו עונשים קלים על נאשמים שהורשעו בעבירות מין, בין היתר על רקע חלופי הזמן מאז ביצוע העבירות. המדובר בע"פ (י-ם) 8504/04 אלמוני נ' מדינ"י, ובתיק פ.ח. (י-ם) מדינ"י נ' אזרחי. והוא ביקש ללמוד מהם על העונש הראוי לנאשם.

במקרה הראשון, דובר בנאשם, דודו של קרבן העבירות, שהורשע בשלושה אירועים של מעשים מגונים. באחד, הוא נכנס למיטתו של המתלונן, שהיה נער כבן 12, שוחח אתו על מין ואוננות והחל ללטף את חזהו, בטנו ואיבר מינו ובהמשך הוא שפשף את איבר מינו של המתלונן עד לפליטת זרע. בשני, הוא שוחח עם המתלונן על שיטות אוננות ושכנע אותו לאונן בנוכחותו, ובשלישי, הוא ליטף את המתלונן ובשלב כלשהו הכניס את ידו לתוך מכנסי הפיג'מה של המתלונן ונגע באיבר מינו. הוא הובא לדין כ 18 שנה לאחר המעשים ונדון ל - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ובית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו על העונש והעמידו על 3 חודשי מאסר בעבודת שירות.

במקרה השני, דובר במורה בתלמוד תורה, שלימד קטינים באופן פרטי. במסגרת זו הוא לימד קטין כבן 12 ובמספר מקרים הוא ביצע בו מעשים מגונים, שהתבטאו בשיחות בעלות אופי מיני, בנגיעות באיבר המין של המתלונן, בנגיעות של המתלונן באיבר המין שלו, ובאוננות בנוכחות המתלונן. אישום נוסף ייחס לנאשם, בשלוש הזדמנויות שונות, נישוק מתלונן אחר, על פיו. הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו שילם הנאשם למתלונן העיקרי פיצוי בסך 100,000 ₪ והצדדים טענו לעניין המאסר. בית המשפט התחשב בנסיבות מיוחדות שהיו באותו מקרה ודן את הנאשם ל-6 חודשי מאסר בעבודת שירות.

אינני סבור שיש במקרים אלה כדי ללמד לענייננו.

ראשית, בכל הכבוד, המדובר בפסקי דין של בית המשפט המחוזי ולא בפסקי דין של בית המשפט העליון.

שנית, העונשים המוטלים על עבירות מין מהסוג בו הורשע הנאשם, מושפעים מטיב המעשים המיניים, ממידת חומרתם, תדירותם, נתוני הקרבן, הקשר בין הנאשם לקרבן, הנזק שנגרם לקרבן, הנסיבות האופפות את המעשים, נתוני הנאשם ועוד. וכידוע, אין מערכת היכולה לסנכרן במדויק בין המעשים לעונשים שהוטלו בכל מקרה ומקרה, ולקיים התאמה מלאה השומרת על יחס נכון בין המקרים השונים, וכך ניתן למצוא פה ושם עונשים בקצוות הקשת - לקולא ולחומרא - שהם היוצאים מהכלל, המלמד על הכלל, שאין לראות בהם ביטוי לענישה המקובלת או הראויה. אינני חושב שיש מי שיטען ברצינות כי מדיניות הענישה בעבירות מין בקטינים, בנסיבות בהן חלף זמן רב מאז המעשים ועד לגזר הדין, היא של מאסר בעבודת שירות.

שלישית, פסקי הדין הנ"ל הם מהשנים 2004 ו- 2007, קודם תיקון 113 לחוק העונשין, המאפשר עקרונית להתחשב בחלופי הזמן רק בקביעת העונש בתוך מתחם העונש ההולם ואיננו מאפשר לחרוג בעטיו ממתחם העונש ההולם.

רביעית, אין מקום להשוות בין מכלול מעשי הנאשמים שם, למכלול מעשי הנאשם כאן. מעשי הנאשם רבים וחמורים מאלה של הנאשמים שם. ממילא, אין מקום ללמוד מהעונש שהוטל באותם מקרים, לענייננו.

17. הנאשם אמנם עבר תהליך טיפולי מסוים לסטייתו המינית, אולם, הרושם הוא שאין המדובר בתהליך מאוד משמעותי ועמוק. שירות המבחן העריך כי לא ניתן לשלול סיכון משמעותי להישנות התנהגות דומה

מצדו בעתיד, בין היתר משום שהנאשם טרם עבר שינוי משמעותי בתפיסותיו ובעמדותיו ולא פיתח יכולת אמפטיה לנפגעים. והוא התרשם, כי לנוכח הסיכון הפוטנציאלי הטמון בהתנהגות הנאשם כלפי קטינים, יש צורך בתכנית טיפולית המשלבת אלמנטים ענישתיים והיבטים של הגנה לציבור, והמליץ להטיל על הנאשם מאסר בפועל, תוך בחינת האפשרות לשלבו בתכנית ייעודית לעברייני מין במסגרת שב"ס.

18. העונש הראוי למעשי הנאשם כשלעצמם, חמור מזה לו טענה התביעה. אולם, בהתחשב בכך שהודאת הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון שבגדרו הגבילה התביעה את עצמה לטעון לעונש של 4 שנות מאסר בפועל, ולנוכח שיקולי התביעה, הענייניים והסבירים, בהגעה להסדר הטיעון המסוים, ובהתחשב בכך שגם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין בית המשפט יכול לאשר הסדר טיעון או להטיל עונש בגבולות הסדר טיעון לטווח ענישה, הנמוך ממתחם העונש ההולם למעשה העבירה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים-

- א. 45 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת מין שהיא פשע.
- ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן 1 בסך של 50,000 ₪, את הנאשם 2 בסך של 2,000 ₪, את המתלונן 3 בסך של 5,000 ₪ ואת המתלונן 4 בסך של 20,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ח' אב תשע"ד, 04/08/2014 במעמד הנוכחים.

החלטה

אני מעכב את תחילת ריצוי המאסר של הנאשם עד ליום 18.08.14 שעה 10:00. במועד זה על הנאשם להתייצב בכלא דקל שבמתחם בתי הכלא בבאר שבע, או בכלא אחר על פי החלטת שב"ס.

כל תנאי השחרור הקבועים לנאשם, יעמדו בעינם עד להתייצבותו לנשיאת מאסרו.

ניתנה והודעה היום י' אב תשע"ד, 04/08/2014 במעמד הנוכחים.